

1.8/8.1: L'ANIVERSARI.

Avui faig 18 anys. Aquest és el primer pensament que em ve al cap en el segon just en què el raig de llum de la consciència desfà la boira alienadora del món del son. Somric per mi mateix, un somriure íntim de complicitat, com si piqués l'ullet al meu altre jo reflectit al mirall.

Ella ja no hi és a l'altra banda del llit però ha deixat l'empremta del seu cos en els llençols. S'ha llevat d'hora per ser divendres, penso. Ah, és a la cuina. Sento com es mou d'un cantó a l'altre, sembla immersa en un inusual tràfec culinari. La deixaré que vagi fent sense molestar-la. Potser ha tingut una inspiració sobtada, com sovint li passa.

Al bany, m'afaito i em dutxo. Per enèsima vegada em felicito per haver decidit desfer-nos de la banyera i fer posar la dutxa a peu pla. Sento el meu cos com es revifa sota el doll càlid de l'aigua a pressió. Sento els batecs del meu cor i com la sang flueix dins meu. Em poso a taral·lejar una cançó de'n Serrat. M'eixugo amb calma, assegut a la banqueta. Um! Que suau la tovallola, esponjosa, amb l'olor de suavitant, tan bona! Tots els meus sentits s'activen. Em poso a triar la roba. Davant l'armari obert, calculo amb cura el resultat més adient de combinacions de colors i textures. Un cop finalitzada la tria, em vesteixo a poc a poc. Estic preparat per començar el dia.

Mentre camino pel passadís, m'adono que la remor d'activitat a la cuina ha parat i tot és silenci. La porta és tancada. Giro el pom i obro la porta. Allà, al mig de la taula de la cuina, veig un pastís de nata i xocolata, coronat per dues grans espelmes d'un roig intens: un 1 al costat d'un 8. Les dues petites flames dansen inquietes, esperant amb ànsia el meu alè per convertir-se en fum i difuminar-se cap amunt, cap al cel.

-Per molts anys, pardalet!- em diu. És allà, asseguda darrere la taula. Bocabadat, em recolzo amb més força sobre el bastó.

-Tu també ho has pensat? Ai, bruixeta, em llegeixes el pensament! -li dic.

-Au, vinga. Bufa, bufa! - Riu i riu, amb la boca i els ulls. I jo faig el que em diu, obedient. Ella bufa amb mi, que ja sap que vaig curt de bufera.

- T'estimo, pardalet-. diu amb veu amarada d'afecte. M'agafa la mà tremolosa, arrugada, colrada pels anys, i em somriu. Els seus ulls són els mateixos de sempre malgrat les arrugues i els seus cabells platejats llueixen com llum de lluna. Ens mirem. De cop i volta, el temps i l'espai s'esvaneixen i es retroben en un altre espai, en un altre temps. Som a Barcelona, 63 anys enrere, l'any 1951, en plena Vaga de tramvies. Els carrers són plens de gent que es revolta, que crida que ja n'hi ha prou, que no poden més, que ja n'estan farts de misèria. És el dia del meu aniversari. Faig 18 anys. Me'n falten 3 per la majoria d'edat però ja em sento un home fet i refet, sobretot quan estic amb ella, tot i que em diu "pardalet", que ja m'agrada, ja. De fet, m'agrada tant i tant que aquell dia, quan em va dir "Per molts anys, pardalet!" ja no vaig poder resistir-me i li vaig fer el primer petó. Va ser un petó apassionat, compartit, humit, profund, llarg, etern ...